

Ács József illusztrációja

A gyermekek mindig mást játszanak

Deák Ferenc

Az állomásra kétpercenként érkeztek a villamosok. Előbb a közeli sarkon sikoltottak egyet, aztán begurultak az állomás elé. Csak itt maradtak még meg ezek az öreg tragacsok. A hordárok végignyújtottak kocsijaikon és képerceket szundítottak. Amikor a sarkon felváltottak a kerek, hirtelen kinyitották szemüket és felnéztek az égre.

Az állomással szemben lapályos mélyedés húzódtott. Esős napokon víz árasztotta el, s ezért építették kőlábakra az ottani raktárakat és a házakat. Ezekhez az épületekhez hidacsákak vezettek a mélyedés peremétől. Lent, a házak alatt, mindig emberek heverésztek, és mindig futkostak vadóc, fekete, szurtos gyerkőcök. Fárasztó, bolondos játékok voltak ezek, és senki sem tudta nevüket. Nem is volt itt névre szükség, hisz mindegyiket csak egyszer játszották. Akkor, amikor kitalálták. És minden gyerek inkább csak magának játszotta. Mindig magának, mintha csak egyedül játszana. Az emberek pedig heverésztek és szemüket nem nyitották fel minden két percben, mint a hordárok.

A raktárak megett szegényes házikók csücsültek. Onnan jött az a kisgyerek is, aki az előbb a többiekkel játszadozott — ott lenn a gödörben —, aztán felmászott egy hídlábra és egy málló, puha, vörös tégladarabbal javítgatott valamit egy régi, talán még a forradalomból ittmaradt és alig látható jelmondaton. Ez is játék volt; játék, amely csak két percig tartott, játék, melynek kezdetét és végét néhány égbereppenő pillantás jelezte. Játék, melynek nem volt neve.

A gyerkőc lelép az hídlábról és felballagott a villamossínekre. Cél-talan volt ez az útja is, mint megannyiszor már... Itt nem lehetett szórakozni, mert mindig akadt rendőr, vasutas vagy akár civil is, aki beleköött az emberbe. Elindult az utcasarok felé, ahol a villamosok sikonganak. Gazdátlan kölyökkutya ténfergett előtte. Nyakán sodort kőmadzag lógott. Alig egy méternyi. A gyerek mindjárt zargatni kezdte a sovány kis ebet. Az ijedten futott egy ideig, de amikor a fiú rálépett a madzagra, nyekkenve megállt. A madzag alighanem hurokra volt kötve, mert a kutya krárogott és mellső lábaival ki akarta szabadítani magát. Aztán a gyerek kissé hátrahúzódtott, hogy a kutya ismét futásnak eredjen. Kezét zsebében tartotta és csak unalomból futkosott a csillogó-barna szemű kutva után. A kutya meg-megtorpant, a földhöz lapult és vinnyogva nézett fel két tágra nyílt barna szemével a gyerekre. Ekkor ő megfogta a madzag végét és vezetni kezdte a kutyát. Előbb húzatta magát a kutya, aztán vidáman futott a legényke mellett, aki egész idő alatt zsebben tartotta a jobb kezét.

Odalenn, a raktárak alatt szunyókáltak vagy ki tudja, mit is csináltak az emberek, a gyerekek pedig hemperegtek, forogtak, kiabáltak. Amott a raktárak megett kis házikók melegedtek a napsütésben és pattogtak gerendáik. A raktárak alatti emberek mintha mégis figyeltek volna azokra az öreg, roskatag házikókra. Úgy fekvé, mintha vigyáztak volna rájuk. Halkan, némán, mintha oda'artoztak volna...

A gyerek kezében már kétszer elszakadt a madzag, s már másodszor kötözte. Éppen a sínek mellett kuksolt a kutyával s a madzagot kötözte, amikor mögöttük hirtelen nagyokat kolompolt-csengetett a villamos. A legényke riadtan ugrott félre, közvetlenül a sín mellett hagyva a kiskutyát. A legényke látta, hogy a kutya arrébb se mozdult, s amikor elrobogott mellette a villamos, ijedten meresztette ki szemét és a földhöz lapult. A legényke felnevetett. Nagyszerű ötlete támadt. Ritkán volt ilyen nagyszerű ötlete. Rátette a kutyust a sínre s a madzag végét fogva félreállt. És jött megint egy villamos. Amikor már csak egy méternyi lehetett a kutyustól, megrántotta a madzagot. A vézna kis állat lehempergett a sínről. Nagyott kacagott a legényke. Így ismételte ezt egy ideig. Mindig lerántotta a kutyust a sínről. Néha magához ölelte, csókolgatta, simogatta, örült annak, hogy még él; hogy a villamos már elrobogott, és hogy neki még mindig veszettül ver a szívecskéje. De gyorsan visszatette a sínre, mert amott a kanyarban már felharsantak a kerekek. És egyszer csak

harmadszor is elszakadt a madzag. A kutyusból csak egy vérmaszat maradt a sín mellett. A gyerek ekkor csodálkozva nézte a kezében maradt madzgot és méltatlankodva megszólalt:

— No, most kössem meg, mi?

Eldobta a madzgot és lefutott a többiekhez hemperegni... vagy valami mást játszani, mert a gyerekek mindig mást játszanak. Egy csoportban, mert így szokták meg, de külön-külön mindegyik, csak saját magának. A hordárok, amott az állomás előtt, kétpercenként nyitogatták nagy karikás szemeiket bizonyára darabos álmaik voltak, darabosabb, mint amazoknak ott a raktárak alatt, akik naphosszat egy helyben heverték és valahogyan mégis feszülten figyeltek azokra az öreg nádtetős, ropogó házikókra, amelyek valószínűleg véletlenül maradtak még meg...

